

1990 சனவரி 24] [திரு. கே. ரமணி]

அண்ணா தி.மு.க. வையும் சேர்ந்தவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். உண்மையிலேயே தமிழ்நாட்டினுடைய நல உரிமையைப் பிரதிபலித்து நில்லுங்கள், அகில இந்திய ரீதியில் வந்திருக்கக்கூடிய ஒரு நல்ல அரசோடு நீங்கள் சேர்ந்து நில்லுங்கள். அங்கே டோய் இதே கட்சியோடு நீங்கள் சேர்ந்து உலாம் பூராவும் நீங்கள் யார் என்பதை காட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் இந்த நிலைமை வேண்டாம். தமிழ்நாட்டில் நாம் அத்தனை பேரும் சேர்ந்துதான் இங்கே வாழ்கிறோம். அந்த முறையில் அவர்களும் சிந்திக்க வேண்டும் என்று அந்தக் கட்சிகளுக்குப் பின்னால் இருக்கின்ற மக்களுக்கு நான் வேண்டுகோளாக வைத்து என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் பேசும்போது கோவில் நிலங்களை எடுப்பதற்கு உபரி நிலங்களை எடுப்பதற்கு ஒரு 'comprehensive legislation' கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் Hindu Religious Endowment Act Section 41—லே Resumption of land என்ற ஒரு டாபிக்கே இருக்கிறது. அந்தச் சட்டமே சரியாக இருக்கிறது. நீங்கள் அதை அமல்படுத்தினால் அதுவே போதும். புதிய சட்டமே வேண்டாம்.

(11.05 மணி)

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரையின் மீது இந்த மாமன்றத்தில் நம்முடைய நண்பர் திரு. ரமணி அவர்களோடு 40 பேர் தங்களுடைய கருத்துக்களை—உரையின் மீது கொள்கை விளக்கங்களை—இந்த அரசு இந்த உரையைத் தொடர்ந்து எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற அறிவுரைகளை வழங்கியிருக்கிறார்கள். உரைக்கு நன்றி தெரிவித்தும், உரையில் தங்களுக்குள்ள மன வேறுபாடுகளை எடுத்துரைத்தும் நடு நிலையாக நின்று இந்த அரசு செயல்பட வேண்டிய விதம் குறித்தும், உரையாற்றிய அனைவருக்கும் நான் இந்த அரசின் சார்பாக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலில் ஒரு மகிழ்ச்சிகாரமான அறிவிப்போடு என்னுடைய உரையைத் தொடங்கலாம் என்று கருதுகிறேன். நாளை மறுநாள் குடியரசு நாள். நேற்றையதினம் இதுவரையிலே பெருமளவுக்கு மறந்து போயிருந்த அல்லது மறக்கின்ற அளவுக்குச் செய்யப் பட்டிருந்த, நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் அவர்களுடைய பிறந்த நாளை, இந்தியா முழுமையும் கொண்டாடி, இந்தியாவினுடைய பிரதமர் தேசிய முன்னணியினுடைய தலைவர் திரு. வி.பி. சிங் அவர்கள் நேதாஜி அவர்களைப் பற்றி பாராட்டுரை வழங்கி தொலைக்காட்சியில் வானொலியில் அவருடைய அருமை பெருமைகள் எல்லாம் பேசப்பட்ட நாள். நாளை மறுநாள் குடியரசு நாள்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

அதற்கு இடையே, இந்த அரசு நாட்டின் விடுதலைக்காக போராடியவர்களை மறந்தது இல்லை என்பதற்கு அடையாளமாக கடந்த காலத்தில் பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது, அதைப் போலவே எல்லை மீட்பு போராட்டம், மொழிக் காவலர்கள் என்ற நிலையில் மொழியைப் பாதுகாக்க களம்புகுந்தவர்களுடைய தியாகம், இவற்றை எல்லாம் மனத்தில் கொண்டு அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே 250 ரூபாயாக இருந்த மாதாந்திர ஓய்வு ஊதியமாக வழங்கப்பட்ட தொகையை, 350 ரூபாயாக மாற்றியது இந்த அவை உறுப்பினர்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும்.

நேற்றையதினம் அவர்களின் சார்பாக காங்கிரஸ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சிலரும், எந்த இயக்கத்தையும் சாராத சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்காக அமைப்புகளை வைத்திருப்பவர்களும் என்னைச் சந்தித்து அவர்களுக்கு இலவசப் பேருந்து அனுமதி வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதனை அதிகாரிகளோடு கலந்து பேசி இப்போது அறிவிக்க விரும்புகிறேன்.

தமிழக அரசு போக்குவரத்துக் கழகங்களில் சுமார் 6,000 சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்கு, மாநில அரசு ஓய்வு ஊதியமாக ரூபாய் 350 பெறுகிற அந்தப் போராட்ட வீரர்கள், மாநில அரசு ஓய்வு ஊதியம் பெறுகிற 6,000 போராட்ட வீரர்கள், அதே போல எல்லைப் போராட்ட வீரர்கள் உள்ளிட்ட சுமார் 1,000 மொழிக் காவலர்கள், இவர்களுக்கு தமிழக அரசு போக்குவரத்துக் கழகங்களில் இலவசமாகச் செல்ல ஒவ்வொருவருக்கும் அதிக பட்சமாக ஆண்டு ஒன்றுக்கு 5,000 கிலோ மீட்டர் என்ற அடிப்படையில், ரூபாய் 500 மதிப்புள்ள பேருந்து பாஸ் வழங்க இந்த அரசு முடிவெடுத்துள்ளது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி)
(11-10 மணி)

இந்த ஆளுநர் உரையின் முகப்பில் இன்று மத்தியிலே அமைந்துள்ள தேசிய முன்னணி அரசு குறித்தும், அந்த அரசு தேர்தல் நோத்திலே வழங்கிய வாக்குறுதிகளை படிப்படியாக நிறைவேற்றத் தொடங்கியிருப்பது குறித்தும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதனை ஒட்டியும் வெட்டியும் இந்த மாமன்றத்திலே பல உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய சுருத்துக்களை எடுத்து வைத்திருக்கின்றார்கள். குறிப்பாக இன்று காலையிலே பேசிய நம்முடைய சட்டப் பேரவையினுடைய முன்னாள் தலைவர், நண்பர் திரு. பி. எச். பாண்டியன் அவர்கள், நேற்றையதினம் இங்கே உரையாற்றிய பல்வேறு கட்சிகளின் தலைவர்கள், உறுப்பினர்கள், ஆளுநர் உரையிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மண்டல் கமிஷன் குறித்து தங்களுடைய பாராட்டுதலை, மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், மண்டல் கமிஷன் என்பது ஏற்கெனவே ஜனதா ஆட்சிக் காலத்தில் 1978 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 20 ஆம் நாள் அறிவிக்கப்பட்ட ஒரு குழு. அது தன்னுடைய பணிகளைத் தொடங்கிய நாள் 21-3-1979. அது தன்னுடைய பணியை முடித்து அறிக்கை

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வழங்கிய தேதி 31-12-1980. அது நாடாளுமன்றத்திலே வைக்கப்பட்ட தேதி 20-4-1982. 1978-லே அறிவிக்கப்பட்டு, நாடாளுமன்றத்திலே அந்த அறிக்கை 1982-லே வைக்கப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 8 ஆண்டுக் காலமாக அது கேட்பாரற்ற நிலையில், ஆனால் இந்தியாவிலே உள்ள பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் குறிப்பாக தமிழகத்திலே உள்ள பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகள் அவர்களுக்காக குரல் எழுப்புகின்ற இயக்கங்கள், குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், திராவிடர் கழகம் போன்ற இயக்கங்கள் எடுத்த முயற்சிகளைப் பற்றியோ, அவர்கள் வடித்து எடுத்த மாநாட்டுத் தீர்மானங்களைப் பற்றியோ முன்பு இருந்த அரசு கவனிக்கவும் இல்லை, அதிலே ஆர்வம் சார்ட்டவும் இல்லை. அதுமாத்திரமல்ல, நம்முடைய நண்பர் திரு. பாண்டியன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல இந்த அவையிலேயே கடந்த கூட்டத் தொடரில் மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளை ஆராய்ந்து உடனடியாக நிறைவேற்ற மத்திய அரசு முன்வர வேண்டும் என்று நிறைவேற்றிய தீர்மானம் என்றைய ராஜீவ் அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அது பற்றியும் யாரும் கவலைப்படவில்லை. மண்டல் கமிஷன் அறிக்கையிலே அப்போது தரப்பட்ட புள்ளி விவரங்களை நான் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டிய மிக முக்கியமான குறிப்பாகும். மண்டல் கமிஷனை அமைத்த குறிக்கோளே இந்தியா முழுமையும் உள்ள பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்திய அரசினுடைய அலுவலகங்களிலோ அல்லது மத்திய அரசு சார்புடைய நிறுவனங்களிலோ இரயில்வே அல்லது வங்கிகள், நெய்வேலி லிக்னைட் போன்ற கார்பரேஷன்கள் இவற்றில் எல்லாம் வேலை வாய்ப்புகளை பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் பெறமுடியாமல் ஏற்கனவே முன்னேறிய மக்கள் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு ஒரு நியாயமான விழுச்சாடு வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே தான் அந்த மையக் கருத்தை வைத்துத்தான் மண்டல் குழு அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டது. அப்படித் தயாரிக்கப்பட்டு அது வெளியிடப்பட்டபோது அதிலே தரப்பட்ட சில விவரங்களை இங்கே நான் படித்துக்காட்டுவது மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு பயன் உள்ளதாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். கிளாஸ் 1. பெரிய அதிகாரிகள், மத்திய அரசு அல்லது நிறுவனங்கள் இவற்றிலே பணியாற்றுகின்ற பெரிய அதிகாரிகள் என்று பட்டியல் எடுத்துக் கொண்டால் மொத்தப் பணியாளர்கள் 1,74,043 பேர்கள். அதிலே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், மலைவாழ் மக்களும் 9,891 பேர். 1,74,000 பேரில் 9,800 பேர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் 8,169 பேர். மீதமுள்ள 1,55,983 பேர் முன்னேறிய வகுப்புகளைச் சார்ந்தவர்கள். இது கிளாஸ் 1, அடுத்தது கிளாஸ் 2 அதிகாரிகள், அதிலே மொத்தம் உள்ள பணியாளர்கள் 9,12,925 அதிலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் 1,65,982. அதாவது முதல் வகுப்பு வேலைவாய்ப்புகளில் மிகக் குறைவாகவும், அடுத்து கிளாஸ் 2 என்ற அந்த வாய்ப்புகளில் ஓரளவு அதிகமாகவும்—

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 ஜனவரி 24]

ஆனால் நியாயமான அளவுக்கு அல்ல—ஒரளவு அதிகமாகவும் 9,12,925 மொத்தப் பணியாளர்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் 1,65,982 பேராக, பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் 97,000 பேராக, முன்னேறிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் 6,49,943 பேராக உள்ள இந்த நிலையையும் மண்டல் கமிஷனுடைய அறிக்கை வெளிப்படுத்தியது. கிளாஸ் 3, கிளாஸ் 4 ஆகிய இந்தப் பிரிவுகளை சேர்ந்த அலுவலாளர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 4,84,646 அதிலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் 1,18,282 பேர், பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் 90,575 பேர். மீதமுள்ளவர்கள் முன்னேறிய சமுதாயத்தை, சேர்ந்தவர்கள்.

(11-15 மணி)

இந்த ஏற்றத்தாழ்வு ஒழிக்கப்பட்டு, வகுப்பு வாரியாக அவரவர்களுக்குள்ள உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே பரிந்துரைத்த நதக் குறிப்புகள் எதுவும் ராஜீவ்காந்தி காலத்திலே நடைபெற்ற அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் அல்லது அதை ஆய்ந்து ஒரு முடிவு எடுக்க முன்வராமல் புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டபோது, தேசிய முன்னணியினுடைய தேர்தல் அறிக்கையில், மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகள் நிறைவேற்றப்படும் என்று எடுத்துச் சொன்னதற்கு இணங்கவும் அதைப்போலவே தமிழகத்திலே வெளியிடப்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தேர்தல் அறிக்கையிலே மண்டல் கமிஷனின் பரிந்துரைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும், அதற்காக நாம் குரல் எழுப்ப வேண்டும் என்று எடுத்துச்சொன்னதன் அடிப்படையிலும் தேசிய முன்னணியினுடைய தேர்தல் அறிக்கையில் அதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்தவகையிலும் இன்றைய தினம் அதற்கான முயற்சிகள் முட்புரமாக மத்திய அரசிலே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. அப்படி நடைபெறுகின்ற அந்த முயற்சிகள் ஏதோ ஒரு காரியம் நடைபெறக்கூடாது என்றால் அதன் தலையிலே ஒரு கல்லைப்போடு, இல்லாவிட்டால் கமிட்டியை போடு ஒரு காலத்திலே 'கல்கி' சொன்னதைப்போல ஆகிவிடாமல் அந்தக்காரியம் உடனடியாக நிறைவேறுவதற்கு உரிய முயற்சிகளை —மத்தியிலே உள்ள அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இங்கே நான் மீண்டும் ஒரு முறை வலியுறுத்தி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இதைப்போலவேதான், இந்த மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரையை நிறைவேற்றுவதற்கு எப்படித் தேர்தல் அறிக்கையின்னுடைய அடிப்படையிலே தேசிய முன்னணி அரசு என்வந்திருக்கின்றதோ, அதைப்போலவே தேர்தல் அறிக்கையிலே குறிப்பிடப்பட்ட 'இன்டர்—ஸ்டேட் கவுன்சில்' அதையும் உடனடியாக நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்கின்ற ஆர்வத்தோடு மத்தியிலே உள்ள தேசிய முன்னணி அரசு பணிகளைத் தொடங்கி இருக்கிறது. அது குறித்து நேற்றைய தினம் நம்முடைய நண்பர்

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

திரு. பூவராகன் அவர்கள் இங்கே விளக்கமாகப் பேசி இருக்கின்றார்கள். முதல் நாள் இந்த விவாதம் தொடங்கிய நேரத்திலே காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் உரையாற்றிய உறுப்பினர்கள், 'இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில்'-ஐ விமர்சித்து அதை ஏதோ ஒரு காலத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதைப் போலவும் இப்போது, 'இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சிலை' ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா என்பதைப் போலவும் சில வினாக்களை எழுப்பினார்கள்.

(11-20 மணி)

இதே மாமன்றத்தில் 1974 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலேயே முதல் முறையாக மாநில சுயாட்சித் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டதை நீங்கள் அனைவரும் தெளிவாக அறிவீர்கள். மாநில சுயாட்சித் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதற்குக் காரணமாக, அடிப்படையாக அமைந்த அறிக்கை 'இராஜமன்னார் குழு அறிக்கையாக' இருந்தது என்பதையும் அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றிய போது எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராஜமன்னார் குழுவினுடைய அறிக்கை எல்லா மாநில முதலமைச்சர்களுக்கும் அப்போது அனுப்பப்பட்டது. அன்றையதினம் பிரதமராக இருந்த அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமும் அன்றைய பிரதமருக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. மாநில சுயாட்சி என்பது பயங்கரமான ஒன்று என்று கூறாமல் இது முதலமைச்சர்களுடைய மட்டத்தில் விவாதிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று, இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் விவேகத்தோடு ஒரு பதிலை அன்றைய தினம் தமிழக அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அதற்குத் தொடர் நடவடிக்கை இல்லையே தவிர, மாநில சுயாட்சி என்கின்ற வார்த்தை பயங்கரமானது என்றோ அல்லது நாட்டைப் பிரிக்கக்கூடியது என்றோ அல்லது தேச விரோதமானது என்றோ அன்றைய பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்கள் சொல்லவில்லை.

ஆனால், மாநில சுயாட்சி என்றாலே தேச விரோதமானது என்ற ஒரு கருத்தை நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நேரத்திலும் அதற்கு முன்பு நடைபெற்ற சட்டமன்றத் தேர்தல் நேரத்திலும் இந்தியாவினுடைய பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் பேசினார்கள். இது தேசத்தைப் பிரிக்கக் கூடியது; நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கூடியது; வெளிநாட்டுக் காரர்களுக்கு நாட்டை, துரோகம் செய்து காட்டிக் கொடுக்கக் கூடிய ஒன்று என்றெல்லாம் மிகக் கடுமையான, பயங்கரமான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி மாநில சுயாட்சி என்கின்ற அந்தத் தத்துவத்தையே உடைப்பதற்கு ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் அன்றைக்கு முயற்சித்தார்கள். இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எதிர்த்த ஒன்று என்பதற்கு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

அன்றைய தினம் இங்கே பேசிய உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் எடுத்து வைத்த வாதம், நாம் 1974 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தின் முழுப் பகுதியையும் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளாமல், அதிலே இரண்டு வரிகளை மாத்திரம் பிரித்து எடுத்துக் கொண்டது தன்னுடைய வாதத்திற்கு வலு சேர்த்துக் கொண்ட முயற்சியாகும்.

நம்முடைய 1974 ஆம் ஆண்டு தீர்மானத்தில், அந்த வரிகள் அரசியல் அமைப்பின் 263 ஆவது பிரிவில் சொல்லப்பட்டுள்ள மாநிலக் குழு, அனைத்து மாநிலக் குழு பயனற்றது. அதனால் எவ்விதப் பலனும் கிட்டாது என்று நாம் அதிலே சொல்லியிருந்தாலும்கூட, முன்னும் பின்னும் என்ன சொல்லியிருக்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம். முதலில், எல்லா முதலமைச்சர்களையும் அல்லது அவர்களுடைய நியமனதாரர்களையும் கொண்ட அனைத்து மாநிலங்கள் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்; எல்லா மாநிலங்களுக்கும் சம பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும்; இந்தியாவிலுடைய தலைமை அமைச்சர் அதன் தலைவராக இருக்க வேண்டும்; மைய அமைச்சர்கள் அந்தக் குழுவில் உறுப்பினர்களாக இருக்கத் தேவையில்லை; பாதுகாப்பு, அயல்நாட்டு உறவுகள், மாநிலங்களுக்கிடையே போக்குவரத்து, நாணயச் செலாவணி ஆகியவை குறித்து எடுக்கப்படவேண்டிய எந்தவொரு நடவடிக்கையும், மைய மாநில அரசுகளுடைய உறவைப் பாதுகாக்கின்ற வகையில், அதைப் பொறுத்து, அனைத்து மாநிலக் குழு கலந்து ஆலோசிக்கப்படவேண்டும்; அதைப்போல, மைய அரசு மேற்கொள்ளும் பொருளாதாரம், நிதி, பணம் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் விவாதிக்கும் வாய்ப்பையும் அந்த மாநிலக் குழு, இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் கொண்டிருக்க வேண்டும். அரசியல் அமைப்பின் 263 ஆவது பிரிவில் சொல்லப்பட்டுள்ள அனைத்து மாநிலக் குழு பயனற்றது; அதனால் எந்தப் பயனும் கிட்டாது. எனவே அனைத்து மாநிலக் குழுவிலுடைய பரிந்துரைகள் மைய அரசையும் மாநில அரசுகளையும் கட்டுப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும். பரிந்துரை எதுவும், ஏதேனும் காரணங்களுக்காக நிராகரிக்கப்பட்டால், அந்தப் பரிந்துரை நிராகரிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்களை நாடாளுமன்றத்தின் முன்பும், மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் முன்பும் வைக்கப்பட வேண்டுமென்பது; இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் எப்படி மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டுமென்ற நிலையிலே, 1974 ஆம் ஆண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி கொண்டிருந்த இங்கே நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தினுடைய வாசகங்களாகும்.

இப்போதுகூட நம்முடைய பிரதமர் வி.பி. சிங் அவர்கள் 263 ஆவது பிரிவில் சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அவர்கூட, என்னென்ன திருத்தங்கள் செய்யலாம் என்று மாநில முதலமைச்சர்களுக்கெல்லாம் கடிதம் எழுதி இருக்கிறார்கள். அந்தக் கடிதத்தில் இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் கொண்டுவர மத்திய அரசு

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

முடிவு செய்திருக்கிறது; அதிலே என்னென்ன திருத்தங்கள் செய்யலாம் என்பதை நீங்கள் எழுதி அனுப்பினீர்களேயானால் அவற்றையெல்லாம் நாங்கள் சீர்தூக்கிப் பார்த்து உடனடியாக முதலமைச்சர்களையெல்லாம் அழைத்து ஒரு மாநாடு கூட்டி அதிலே உங்களுடைய கருத்தைக் கேட்டு, அதிலே திருத்தங்களோடு அந்த 263 ஆவது பிரிவை நடைமுறைப்படுத்த ஏதுவாக இருக்கும் என்று அவர்கள் எழுதி இருக்கின்றார்கள்.

(11-25 மணி)

நான் ஒன்றை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். 25-3-1989-ல் இந்த மாமன்றத்தில் நிதிநிலை அறிக்கையை வைத்தபோது நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டேன். 'பிப்ரவரி திங்களில் புதுதில்லியில் நடைபெற்ற முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் மத்திய மாநில உறவுகளைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளேன். அவ்வமயம், சட்டம், நிர்வாகம், பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் மத்திய மாநில அரசின் உறவுகள் குறித்து ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பான முறையில் தொகுத்து விவாதிக்க, முன் வருவது அவசரமும் அவசியமுமானது ஆகும் என்று விளக்கியுள்ளேன். இதன் தொடர்பாக அரசியல் சட்டத்தின் 263-வது பிரிவின்கீழ் "அனைத்து மாநிலங்களின் குழுவை" Inter-State Council உடனடியாக ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும், அத்தகைய குழுவின் அமைப்பு செயல்முறைகள் பற்றி பிரதமர் அவர்கள் - அப்போது திரு. ராஜீவ்காந்தி பிரதமர்—மாநில முதலமைச்சர்களுடன் வெகு விரைவில் கலந்தாலோசிக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தியுள்ளேன்' என்று கடந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் நான் குறிப்பிட்டேன். அப்போது அது கவனிக்கப்படவில்லை. இப்போது கவனிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே இன்னொரு விஷயம் என்ன வென்றால், மத்திய மாநில உறவுகளைப் பற்றி அறிய மத்திய அரசு ஏற்கெனவே அமைத்த சர்க்காரியா கமிஷனுக்கு எல்லாக் கட்சிகளின் சார்பிலும் கருத்துக்கள் அனுப்பப்பட்டன. அப்படி அனுப்பப்பட்டபோது, அன்றைக்கு இருந்த அ.தி.மு.க. அரசின் சார்பிலும் கருத்துக்கள் அனுப்பப்பட்டன. அந்தக் கருத்துக்கள் எப்படி அமைந்தன என்றால் இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் தேவையே இல்லை, 263-வது பிரிவையே எடுத்து விடலாம் என்று அ.தி.மு.க. ஆட்சியினால் கருத்துக்கள் அனுப்பப்பட்டன. 1985-ம் ஆண்டு அந்தக் கருத்துக்கு ஒரு காரணம் சொன்னார்கள். அந்தக் குழு, மத்திய மாநில, அரசுகள் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்கவேண்டுமென்ற அளவிலே இல்லாத காரணத்தால் இந்த 263-வது பிரிவையே எடுத்துவிடலாம் என்று எழுதினார்கள். பிறகு மீண்டும் காரணம் கேட்டு சர்க்காரியா கமிஷன் அ.தி.மு.க. அரசை வினவியபோது, 1985-ம் ஆண்டு ஒரு கருத்தை எழுதினார்கள். அதுதான் வேடிக்கை. 35 ஆண்டுகளாக இந்த 263-வது பிரிவின்கீழ் இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் அமையவில்லை, ஆகவே இனியும் அமையத் தேவையில்லை என்று முன்பிருந்த அ.தி.மு.க. அரசு ஒரு அருமையான கருத்தை எழுதி அப்படியே அந்தப் பிரிவை அரசியல் சட்டத்திலிருந்து எடுத்துவிடலாம் என்று எழுதினார்கள். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், அ.தி.மு.க.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

அரசு இப்படி எழுதியது, இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் உள்ள பிரிவையே எடுத்துவிடலாம் என்று. ஆனால் அண்மையில் நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் அ.தி.மு.க. வெளியிட்ட அவர்களது தேர்தல் அறிக்கையில் மத்திய மாநில அரசுகளின் பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் காண, இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சிலை அமைத்திடப் பாடுபடுவோம் என்று தெரிவித்தார்கள். இது தேர்தல் அறிக்கை. 1985-ம் ஆண்டு இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் தேவையில்லை என்று எழுதி, 263-வது பிரிவையே எடுத்து விடலாம் என்று எழுதினார்கள், ஆகவே அந்த பதிவை படித்தார்கள், படிக்கவில்லையோ, ஆனால் இப்படி இவர்களுடைய தேர்தல் அறிக்கையில் இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சிலை அமைக்கப் பாடுபடுவோம் என்று அ.தி.மு.க. கட்சியின் சார்பில் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. இவ்வளவு முரண்பாடுகளுக்கு இடையில் இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சிலைப்பற்றி அந்தக்கட்சி தன்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்கிற அதே நேரத்தில் நாம் தெளிவாகவும் திட்டவாட்டமாகவும் இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் தேவை, அதற்காக 263-வது பிரிவில் சில திருத்தங்கள் செய்யப்படவேண்டும் என்று முடிவெடுத்து அந்த முடிவு எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்பதற்கு முதலமைச்சர்களைக் கூட்டி, பிரதமர் வி.பி. சிங் அவர்கள் கலந்தாலோசிக்கக் கூடிய ஒரு நல்ல நிலையை இந்த இன்டர்-ஸ்டேட் கவுன்சில் மட்டத்தில் உருவாக்கியிருப்பதற்கு நான் இந்த மாமன்றத்தில் அவருக்கும், மத்திய அரசுக்கும் நன்றி கூறப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி).

இங்கே பேசிய நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களில் சிலர் குறிப்பாக நண்பர் திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்களும் நேற்றைய தினம் பேசிய திரு. பொன். விஜயராகவன் அவர்களும் பைனான்சியல் டிசிப்ளின் கெட்டு விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அறிவுரைகள் சொன்னார்கள். அதிலும் குறிப்பாக இலவச அரிசி, சத்துணவு, இலவச முட்டை வழங்குதல் போன்ற காரியங்களால் 'பைனான்ஷியல் டிசிப்ளின்' சீர்குலைந்துவிடும் என்கின்ற அச்சத்தைத் தெரிவித்தார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தச் செயல்பாடுகளால் நிச்சயமாக நிதியாதாரக் கட்டுப்பாடு குலைந்துவிடாது என்பதை நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் மூலதனச் செலவையோ அல்லது திட்டச் செலவையோ காட்டி இந்த நலிந்தோருக்காகச் செய்யப்படுகிற இந்த நல்ல உதவிகள் பாதித்துவிடவில்லை. அதற்கு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமென்றால் நல்வாழ்வுத் திட்டங்களை நாம் செய்தாலும்கூட 1360 கோடி ரூபாய் என்று அறிவிக்கப்பட்ட திட்டச் செலவு எந்த அளவிலும் குறையாது என்ற நம்பிக்கையோடு நாம் இருக்கிறோம்.

(11-30 மணி)

இன்னும் இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் இருக்கின்றன இந்தத் திட்ட ஆண்டு நிறைவுற. அதிலே நாம் ஏற்கெனவே அறிவித்தவாறு 1360 கோடி ரூபாய் என்று அறிவிக்கப்பட்ட திட்டச் செலவு முழுமை பெறும் என்ற நம்பிக்கையோடு நாம்

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

செயல்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறோம். அதைப் போல மூலதனச் செலவும் எந்த வகையிலும் குறையப்போவது இல்லை என்ற உறுதியையும் நான் இந்த அவைக்குத்தரத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் கடந்த ஆண்டு அதாவது 1989 ஆம் ஆண்டில், ஆளுநர் ஆட்சியிலே அறிவிக்கப்பட்ட திட்டச் செலவு 1,457 கோடி ரூபாய். திருத்திய மதிப்பீட்டில் அது 1,202 கோடி ரூபாயாகக் குறைந்ததையும் நீங்கள் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது நாங்கள் இந்த 1,360 கோடி ரூபாயை நிச்சயமாக இந்தத் திட்டத்திற்குப் பயன்படுத்துவோம் என்று உறுதிபூண்டிருப்பதை எண்ணும்போது ஏற்கெனவே பைனான்ஷியல் டிசிப்ளின், குறைந்துபோய் இருந்தாலும் அந்த டிசிப்ளின் குறையாமல் காப்பாற்றுகிற பொறுப்பை இந்த அரசு ஏற்று உங்கள் நம்பிக்கைக்கு உரியதாக நடக்கும் என்பதையும் நான் இங்கே திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நல்வாழ்வுத் திட்டங்களுக்காக ஒரு அரசு செலவிடுவது இன்றைய சூழ்நிலையில் தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும். நண்பர் திரு. பாண்டியன் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள், ஓட்டுகளுக்காக நாம் செய்கின்ற காரியம் இது என்று. நான் அவருக்கும் சொல்கிறேன், மற்றும் இங்கே பேசிய பல நண்பர்களுக்கும் — இந்த இலவச உணவு, இலவச உடை, இலவச முட்டை இவை எல்லாம் தேவைதான் என்று கேட்ட மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கும் — நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டம் இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் வாக்களிப்பார்களா, அல்லது வாக்களிக்க மாட்டார்களா என்பதல்ல. நான் நன்றாக இதை ஆராய்ந்து பார்த்து இருக்கிறேன். நண்பர் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய காலத்தில் ஏறத்தாழ 60 இலட்சம் பிள்ளைகளுக்குச் சத்துணவு போடப்பட்டபோது அப்போது நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலிலோ அல்லது அதற்குப் பிறகு நடைபெற்ற உள்ளாட்சிமன்றத் தேர்தலிலோ அந்தக் கட்சி வெற்றிபெற்றுவிடவில்லை. எனவே வாக்குகளுக்காக இந்தத் திட்டங்கள் என்றோ அல்லது திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்துவதால் வாக்குகள் விழுந்துவிடும் என்றோ கடந்த காலத்திலே திரு. எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியிலே நாம் அதை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அல்ல என்ற விடை நமக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். எனவே வாக்குகளுக்காக அல்ல.

வாழ்க்கையில் எந்தவிதமான பிடியும் இல்லாமல், சுதந்திர இந்தியாவில் இன்னமும் நடைபாதையில் வாழ்கிற மக்கள், ஊன முற்ற நிலைமையில் எந்த உதவியும் கிடைக்காமல் நலிந்துகொண்டிருக்கிற மக்கள், தங்களுடைய நோயைப் போக்க முடியாமல் துடித்துக்கொண்டிருக்கிற மக்கள், பசிப்பிணியால் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிற மக்கள், குடிசையில் குமுறிக்கொண்டிருக்கிற மக்கள் ஆகிய இவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு அரசு, நாங்கள் நீண்ட காலத் திட்டங்களைத் தந்து நிறைவேற்றுவோம், அதுவரையில் பொறுத்திரு என்று சொன்னால் அது 'அரசன் வருவான்' கழுத்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

திலே உனக்கு மாலை சூட்டுவான்' என்று ஒரு ஏழையைப் பார்த்து 'அதுவரையில் நீ எதிர்பார்த்துக்கொண்டிரு' என்று சொல்லி அவளை ஏங்க வைத்து, எதிர்பார்த்தது நடக்காமல் அவள் வாழ்விழந்து போவதுபோல் அது முடிந்துவிடும். எனவே தான் இன்றைக்கே நம்மால் முடிந்த காரியங்களை, நல்லுதவிகளை அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டுமென்று இந்த அரசு விரும்புகிறது. அதற்காக நீண்ட காலத்திட்டங்களை இந்த அரசு புறக்கணித்துவிடவில்லை. புறக்கணிக்கப்போவதும் இல்லை. அதுவரையிலே பொறுத்திருக்க இயலாதவர்கள், துடித்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள், அவர்களை ஓரளவுக்காவது கை தூக்கிவிட வேண்டும் என்று எடுக்கின்ற முயற்சிகள் தான் இவையே தவிர வேறு அல்ல. உங்களுக்கு ஒரு விவரத்தைச் சொல்லவேண்டுமே யானால், 10-1-1990 நாள் வரையில் இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு, இந்தக் கால கட்டத்தில், இருதய நோய், அதனால் பாதிக்கப்பட்டு அறுவை சிகிச்சைக்குச் சென்றவர்கள் சிறுநீரகக் கோளாறால் சிகிச்சைக்குச் சென்றவர்கள், மற்றும் வேறு பல நோய்களுக்கு ஆளாகியவர்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் உதவி அளிக்கும்படி, இந்த மாமன்றத்திலே உள்ள பல்வேறு கட்சிகளைச் சேர்ந்த நண்பர்கள், கட்சி சார்பற்ற முறையில் அவர்கள் ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம் அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம், யார் ஆதாரங்களோடு அரசுக்கு முறையீடு செய்தாலும் அவை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, இந்த ஓராண்டுக் காலத்திற்குள்ளாக இருதய நோய் சிகிச்சைக்காக மாத்திரம் 83 பேர்களுக்கு இந்த அரசு உதவித் தொகை வழங்கியிருக்கிறது. அதுபோலவே, சிறுநீரக சிகிச்சைக்காக 23 பேர்களுக்கு உதவித் தொகை வழங்கியிருக்கிறது. வேறு பல நோய்களுக்காக 9 பேர்களுக்கு, மொத்தம் 120 பேர்களுக்கு இந்த உதவிகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(11-35 மணி)

திருமண உதவித் திட்டம் மூவலூர் மூதாட்டி இராமாமிர்தம் அம்மையார் பெயரால் அமைந்துள்ள திருமண உதவித் திட்டம். அதில் இதுவரையில் 10,100 பேர்களுக்கு, இந்த ஓராண்டுக் காலத்தில், முழுமையாக ஓராண்டு முடியாத இந்தக் கால கட்டத்தில் 10,100 பெண்கள் பயன் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் படிக்கவேண்டுமென்ற ஊக்கத்தையும் பெறுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் ஏழ்மை நிலைமையில் இருக்கின்ற காரணத்தினால், அவர்களுக்கு வாழ்வே இல்லை என்ற அவநம்பிக்கையிலிருந்து அவர்கள் விடுபட்டு ஒரு புதிய ஒளியை அவர்கள் பெற முடிகிறது. இந்த ஓராண்டுக் காலத்திலே 10 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாழ்வு வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது. அது போலவே கருவுற்ற மகளிருக்கு கிட்டத்தட்ட 66 ஆயிரம் பெண்களுக்கு, அவர்கள் கருவுற்றிருக்கிற நேரத்திலே அவர்களுடைய ஆரோக்கியத்திற்கும், குழந்தை பிறந்த பிறகும் கூட அதற்கான செலவினங்களுக்காக 200 ரூபாய் தருவதாக அறிவித்து, அது அறிவிக்கப்பட்டு நின்றுவிடாமல், அப்படியும் தொகை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 5 அல்லது 6 கோடி

1990 சனவரி 24] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ரூபாய் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த செலவில் நம்முடைய நிதி ஆதாரக் கட்டுப்பாடு குலைந்துவிடும் என்று யாரும் அஞ்சத் தேவையில்லை. நீண்டகாலத் திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றுகிற அதே நேரத்திலேயே, இந்தத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்ற, தவிர்க்கமுடியாத சூழ்நிலை இந்த அரசுக்கு இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து இங்கே பேசிய நண்பர்கள் சிலர் விவசாயிகளுடைய பிரச்சினை பற்றி ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே எதுவும் குறிப்பிடவில்லை என்று வருத்தப்பட்டார்கள். விவசாயிகளுடைய வேதனைகளைத் தீர்க்க இன்னும் பல முயற்சிகளை இந்த அரசு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். ஏற்கெனவே நம் வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே அறிவித்ததற்கு இணங்க வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில், மாற்றியமைக்கப்பட்ட குறுகிய காலக் கடன்களும், தவணை தவறிய கடன் தொகைகள் அனைத்தும் அறவே ரத்துச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. குறுகிய, மத்திய காலக் கடன்கள் மீதுள்ள அபராத வட்டியும் அறவே தள்ளுபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நீண்டகாலக் கடன்கள் மீதுள்ள ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ள வட்டியும் அறவே தள்ளுபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் 39 கோடி ரூபாய் செலவை அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இது அன்னியில் கடந்த ஆண்டில் அரசு விவசாயிகளுக்கு வட்டிச் சலுகை அளிப்பதாக அறிவித்ததனால் அந்தச் சலுகையையும் அறிவித்ததோடு அதற்கு ஈடுசெய்யக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு அந்தத் தொகையை வழங்காத காரணத்தினால் நிலுவைத் தொகையாக நின்றவிட்ட 6 கோடி ரூபாயை இந்த அரசுதான் இப்போது ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது.

இதற்கேகூட நான் அடிக்கடி இந்த மாமன்றத்திலே எடுத்துக் காட்டியது போலவும், நம்முடைய உணவு-கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர், முன்னால் அந்த பொறுப்பேற்றிருந்த திரு. வீராசாமி அவர்கள், இதைப்பற்றி மிக விவரமாக எடுத்துக் கூறியதுபோலவும், நபார்ட் நிறுவனத்தினுடைய பலமான எதிர்ப்பு இதற்கு இன்னும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றியெல்லாம் அவர்களோடு இங்கேயிருந்து அங்கே சென்று கலந்து பேசி இந்த 106 கோடி ரூபாயை நாங்கள் விவசாயிகளுக்காக உதவியாக செலவழிப்பதற்கு நீங்கள் குறுக்கே நிற்காதீர்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த 106 கோடி ரூபாய் அவர்களுடைய பளுவாக ஆகாமல் இருப்பதற்கு நாங்கள் வழிமுறைகள் காண மிகுந்த சிரமங்களை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறோம்.

11-40 மணி

ஒரு நம்பிக்கை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய திரு. ரமணி நல்ல சீதோஷ்ண நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அது அரசியலிலே ஏற்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் இதைக் குறித்து மத்திய அரசோடு இந்த அரசின் சார்பில் பேச இருக்கிறோம். முன்பு இருந்த ராஜீவ் அரசு விவசாயிகளுடைய கடன் தொல்லை, வேறு வித வாழ்க்கை

[டாக்டர் மு.கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

சிக்கல், அவர்களுடைய தொழிலில் உள்ள முன்னேற்றக் குறைவு போன்றவைகளைப் பற்றி எல்லாம் ஆராய ஒரு குழுவை அமைத்தது. அந்தக் குழு 1988 அக்டோபர் திங்களில் ஒரு நல்ல அறிக்கையைக் கூட ராஜீவ் அரசு இருந்த காலத்திலே வழங்கியது. அதிலே விவசாயிகளுடைய கடன் பளுவைக் குறைப்பது பற்றிய வழிமுறைகளை எல்லாம் கூடச் சொல்லியிருந்தது. அதுமாத்திரமல்ல, கடன் பளுவைக் குறைக்க மத்திய அரசும், மாநில அரசுகளும் நிதிவசதிகளை எந்த வகையிலே ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றிய விரிவான சிபாரிசுகளும் அந்த அறிக்கையிலே இடம் பெற்றிருந்தன. ஆனால் அந்த அறிக்கை மீது ராஜீவ் காந்தியினுடைய அரசு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இது ஆச்சரியத்திற்கு உரிய ஒன்றல்ல. வழக்கம்போல அந்த அறிக்கையும் கிடப்பிலே போடப்பட்டது ஆனால் இப்போது தேசிய முன்னணி அரசு விவசாயிகளுடைய பிரச்சினைகளை விரிவாக ஆராய்ந்து ஓர் அரிய முடிவை எடுக்கக்கூடிய கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிற காரணத்தாலே அதை நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த முடிவுகள் வெளியான பிறகு வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் விவசாயிகளுக்கு மேலும் என்ன நன்மைகளை வழங்க முடியும் என்பவற்றைச் சிந்தித்து அவை அறிவிக்கப்படும் என்பதை இந்த மாமன்றத்தில் நான் இன்றைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஏற்கெனவே நெல் கொள்முதல் விலையை குவிண்டாலுக்கு 25 ரூபாய் நாம் அதிகப்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறோம். கொடுக்க வேண்டும் என்பது கட்டாயம் அல்ல, மத்திய அரசு அறிவித்தாலும் கூட கொடுக்காமல் இருக்கலாம். 1980 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இந்தக் கொள்முதல் விலை 25 ரூபாயாக அதிகப்பட்சமாக உயர்த்தப்பட்டிருப்பது இப்போதுதான். இதனால் ஆகின்ற செலவு அரசுக்கு 27.5 கோடி ரூபாயாகும். இவ்வாறு 25 ரூபாய் அதிகம் கொடுப்பதன் காரணமாக நாம் தொடர்ந்து கொடுத்து வருகிற 35 ரூபாய் ஊக்கத் தொகையைக் குறைத்துவிடவில்லை. இதிலே அந்தப் பணத்தை கழித்துக் கொள்ளவும் இல்லை.

இந்த ஊக்கத் தொகை கொடுக்கின்ற வரலாறே எப்படி ஆரம்பமானது என்றால் முன்பு இந்த ஆட்சி நடைபெற்றபோது விவசாயிகளுடைய இந்தக் கொள்முதல் விலை உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை அரசின் முன்னால் வைக்கப்பட்ட நேரத்தில் அவர்களின் சார்பாக நான் டெல்லிக்குச் சென்று அன்றைய வேளாண்மைத்துறை அமைச்சராக இருந்த திரு. பாபு ஜெகஜீவன்ராம் அவர்களிடத்திலே வாதாடினேன். அவர்களே என்னென்ன வழியோ சிந்தித்துப் பார்த்து, இந்தக் கொள்முதல் விலையை அதிகப்படுத்தித்தர இயலாது என்பதற்கான காரணங்களைச் சொல்லி, கடைசியாக அவர் எனக்கு வழி சொல்லிக் கொடுத்தார். ஊக்கத் தொகை என்கின்ற பெயரால், போக்கு வரத்துச் செலவுகள் என்கின்ற பெயரால், நியாக ஒரு தொகையைக் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னதன்பேரில் 15 ரூபாய் என்று அப்போது

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இந்த அரசு முதன் முதலாக இந்தியாவிலேயே தமிழகத்தில்தான் தமிழகத்தில் விவசாயிகளுக்கு அந்த 15 ரூபாய் ஊக்கத் தொகையாகத் தரப்பட்டது எனியாக. அதுவாக வளர்ந்து 35 ரூபாயாக இன்றைக்கு ஆகியிருக்கிறது. இதனால் அரசுக்கு ஆகக்கூடிய செலவு 38½ கோடி ரூபாய் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதுபோல கரும்பு விலையைப் பொறுத்தவரையில் 8.5% ரெக்கவரி உள்ள கரும்புகளுக்கு 230 ரூபாயிலிருந்து டன் ஒன்றுக்கு 250 ரூபாயாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். பம்ப் செட்டுகளுக்கு, 5 ஹார்ஸ் பவர் வாங்குபவர்களுக்கு இருந்த விற்பனை வரியை அறவே ரத்துச் செய்திருக்கிறோம். இதனால் 4 கோடி ரூபாய் அரசுக்கு இழப்பு. மின் கட்டணத்தை 75 ரூபாயிலிருந்து 50 ரூபாய்க்கு ஒரு ஹார்ஸ் பவருக்குக் குறைத்து 10 கோடி ரூபாய் இழப்பை இந்த அரசு இன்றைக்கு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இவற்றோடு விவசாயிகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சலுகைகள் அல்லது அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பலன்கள் முற்றுப் பெற்று விட்டன என்று சொல்ல மாட்டேன். என்றைக்கும் விவசாயிகளுடைய பிரச்சினை இருந்து கொண்டிருப்பவை என்பதை நான் மிக நன்றாக அறிவேன். எனவே, இவற்றை எல்லாம் சிந்தித்து பார்த்து நிதிநிலை அறிக்கையிலே இன்னும் விரிவாக அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவிகள் பற்றி சொல்லப்படும் என்பதையும் இந்த மன்றத்திலே நான் கூறிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

(11-45 மணி)

அடுத்து, காவிரிப் பிரச்சினை குறித்து நம்முடைய திரு. தீட்சிதர் அவர்கள் கூட இன்று காலையில் விளக்கமாகப் பேசினார்கள். அதைப்பற்றி சில ஆதாரப்பூர்வமான உண்மைகளை இந்த மாமன்றத்திலே வைக்க விரும்புகிறேன். வழக்குகளை, அதாவது காவிரிப் பிரச்சினையிலே தமிழ்நாட்டினுடைய உரிமையை மையப் படுத்தி நாம் தொடர்ந்திருந்த வழக்குகளை எந்தக் கட்சியையும் கேட்டுக்கொள்ளாமல் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் தானாக முன் வந்து அன்றைக்குத் திரும்பப் பெற்றுவிட்டார் என்கின்ற ஒரு குற்றச்சாட்டு சொல்லப்பட்டது. இங்கே அவையிலே பேசப்பட்ட, எடுத்து வைக்கப்பட்ட உண்மையான ஆதாரங்களை மறுத்து, ஏதோ வெளியிலே பத்திரிகைகளிலே புழுதி வாரித் தூற்றிவிட்டால்—அதை வெளியிடுவதற்கும் சில பத்திரிகைகள் இருக்கின்ற காரணத்தால், அவர்களே அந்தப் பத்திரிகைக்காரர்களே இதை ஆராயாமல் இது எப்படி உண்மையாக இருக்க முடியும், எது உண்மையான ஆதாரம், எது போலியான ஆதாரம் என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் சில பத்திரிகைக்காரர்கள் அதைப் பெரிய அளவிலே வெளியிடுவதற்குத் தயாராக இருக்கிற காரணத்தால் அப்படி வெளியிடப்பட்ட ஒரு அறிக்கையில் 7-5-1972-லே இந்த வழக்குகளை வாபப் பெற்றுவிட்டோம். எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலே வாபஸ் பெற்று விட்டோம் என்றும் இன்னொரு குற்றச்சாட்டாக

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

ஹேமாவதி, கபினி, ஹேரங்கி நதிகளில் கட்டப்படும் அணைகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முன்பு இருந்த கழக அரசு முன் வரவில்லை என்கின்ற மற்றொரு குற்றச்சாட்டையும் சொல்லி தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மீது வெறுப்பு ஏற்படுத்த பெருத்த முயற்சி செய்யப்படுகிறது. அதைத்தான் அவர்கள் இங்கே பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள். 20 சதவீத மக்களை, இன்னமும் இவற்றை எல்லாம் நம்பிக்கொண்டு இருக்கிற மக்களைத் திருத்தி அவர்களுடைய விழிகளைத் திறக்க நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று கேட்டார்கள். இந்த அரசு மாத்திரமல்ல அரசுக்கு அரசை நடத்துகின்ற ஆளும் கட்சிக்குத் தோழமை கட்சிகளாக இருக்கிற நாங்களும் உங்களோடு ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். இது போன்ற புனைச் சுருட்டுகளால் உண்மைக்கு மாறான கருத்துக்களால், செய்திகளால் நாட்டு மக்களுடைய எண்ணத்தைத் திசை திருப்புகின்றவர்களை அடையாளம் காட்டுகின்ற முயற்சியிலே நாம் அனைவரும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு ஆகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு பெரிய உண்மைக்குச் சற்றும் பொருந்தாத ஒரு செய்தி சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே எடுத்து வைக்கின்ற ஆதாரங்கள் மூலமாக நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

21-5-1972 அன்றைய தினம் இந்திராகாந்தி அம்மையார் சென்னை வந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் நான் காவிரிப் பிரச்சினை குறித்து விரிவாகப் பேசினேன். அதைப் பற்றி பெங்களூரிலிருந்து வெளியாகின்ற டெக்கான் ஹேரால்டு என்ற பத்திரிகையிலே பின்வருமாறு செய்தி வந்தது. “Prime Minister Indra Gandhi said today that inter-State disputes at river waters should be thrashed out by the Chief Ministers concerned. It is much easier that way. If there is anything I can do, I will certainly help, she told the pressman after Tamil Nadu Chief Minister Karunanidhi had met her.”; இந்த செய்தி டெக்கான் ஹேரால்டு பத்திரிக்கையிலே அப்போது வந்து இருக்கிறது.

அப்படிச் சந்தித்துப் பேசியபொழுதுதான் அவர்கள் என்னிடத்திலே சொன்னார்கள். வழக்கு இருக்கும்போது பேசுவது என்பது சற்றுச் சிரமமான காரியம். இருதரப்பிலும் எரிச்சல் ஊட்டக் கூடிய நிலைமையிலே பேச்சு வார்த்தை அமைய வேண்டாம். எனவே அந்த வழக்கைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கின்ற முயற்சியிலே ஈடுபடுவது நல்லது என்று என்னிடத்திலே சொன்னார். மீண்டும் முதலமைச்சர்களை அழைத்து வைத்துப் பேச அது வசதியாக இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டதையொட்டி 29-5-1972-ல் மூன்று மாநில முதல்வர்கள் தமிழகம், கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய 3 மாநில முதலமைச்சர்களுடைய கூட்டத்தை அன்றைக்கு இருந்த மத்திய அமைச்சர், நீர்ப்பாசனத் துறை அமைச்சர் திரு. கே. எல். ராவ் அவர்கள் கூட்டி இருப்பதாக அழைப்பு விடுத்தார்கள்.

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

29 ஆம் தேதி டில்லியிலே கூட்டம் என்றதும் 27-5-1972 அன்று சென்னை தலைமைச் செயலகத்திலே உள்ள கேபினட் அறையில் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களுடைய கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்தில் யார், யார் கலந்து கொண்டார்கள் என்பதையும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். திருவாளர்கள் ஆர். பொன்னப்ப நாடார், திருப்பூர் மொய்தீன், ஆறுமுகச்சாமி, ஏ. ஆர். மாரிமுத்து, எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாச்சி, ஏ. ஆர். பெருமாள், ஆர். சக்திமோகன், கே.டி.கே. தங்கமணி, கே. ராஜாராம், ஏ. ஆர். தாமோதரன், டாக்டர் ஹெச். வி. ஹண்டே, டி.கே. சண்முகம், கே. எஸ். அப்துல் வகாப், சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி.—இவர்கள் அந்தக் கூட்டத்திலும் கலந்து கொண்டார்கள்; அதற்கு அடுத்து நான் டில்லிக்குச் சென்று திரும்பிய பிறகு 4-6-1972-ல் நடைபெற்ற அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்திலும் அவர்கள் எல்லாம் கலந்து கொண்டார்கள். அப்போது அந்தக் கூட்டத்தில் பிரதமர் அவர்கள், பேச்சு வார்த்தை மூலமே பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்றும், அதற்கு முன்னர் வழக்கைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வது நல்லது என்றும் தெரிவித்த கருத்து விளக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்பதுதான் அந்தக் கூட்டத்தினுடைய 'மினிபீஸ்'

(11-50 மணி)

அவர்களுடைய கருத்தை ஆராய்ந்த பிறகு 7-7-1972 அன்று ஏற்கனவே உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்த வழக்கு எண் 1/71-ஐத் திரும்பப் பெற நடவடிக்கை மேற்கொள்ளுமாறு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது, அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்திற்குப் பிறகு, அந்த அடிப்படையிலே 28-8-1982 அன்று உச்ச நீதிமன்றத்திலே மனு விண்ணப்பிக்கப்பட்டு, தமிழக அரசு தொடர்ந்த வழக்கைத் திரும்பப் பெற அனுமதி வழங்கப்பட்டதோடு, தேவைப்பட்டால் மீண்டும் புது வழக்குத் தொடர உரிமை உண்டு என்ற அடிப்படையில் தான் ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. எனவே, 7-5-1972-லே வழக்குகள் வாபஸ் பெற்றதாக வெளியிலே சொல்லப்படுகிற கருத்தும் தவறு. அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களை அழைத்துப் பேசாமல் இந்தக் காரியம் நடைபெற்றது என்று சொல்வதும் தவறு. அதோடு ஸ்டே வாங்கவில்லையென்று சொல்லப்படுகின்ற கருத்தும் மிகமிகத் தவறு.

4-8-1971-ல் காவிரிப் பிரச்சினைக்கு நடுவர் மன்றம் அமைக்குமாறு மத்திய அரசுக்கு ஆணை பிறப்பிக்க உச்ச நீதிமன்றத்திலே வழக்குத் தொடர்ந்தபொழுது அந்த வழக்கிலே தீர்ப்பளிக்கும் வரையிலும் மேலும் நடுவர் மன்றம் மூலம் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் வரையிலும் கர்நாடகத்திலே கட்டப்பட்டு வரும் ஹேமாவதி, கபினி அணை, ஹேரங்கி அணை, ஸ்வர்ணவதி அணை மற்றும் காவிரியில் மற்ற கிளை நதிகளில் கட்டப்பட்டு வருகிற அணைகளின் கட்டுமானப் பணிகளை மேற்கொண்டு செயல்படுத்தா வண்ணம் தடை செய்யக்கோரி ஆணை பிறப்பிக்குமாறு ஒரு மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

இதனை உச்ச நீதிமன்றம் 25-10-1971 அன்று பரிசீலித்து அந்தக் கோரிக்கையை நிராகரித்து விட்டது. எனவே, நாம் ஸ்டே கேட்டதும் உண்மை; அந்த ஸ்டே தர முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் மறுத்து விட்டதும் உண்மை. அந்த உச்ச நீதிமன்றத்திலே அன்றைக்கு நீதிபதிகளாக இருந்து அந்த வழக்கை விசாரித்தவர்கள் Justice J. M. Shelat, Justice I. D. Dua, Justice S. C. Roy, Justice H. R. Khanna, Justice G. K. Mitter இவர்கள் தான் அந்த வழக்கை விசாரித்தவர்கள். கடைசியாக, Upon perusing the papers and upon hearing, the Court dismissed the Application என்ற வகையிலே அன்றைக்கு நாம் கேட்ட ஸ்டே நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. அவற்றையெல்லாம் மறைத்துவிட்டு ஏதோ 7 ஆண்டுக் காலம் இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலேதான் காவிரிப் பிரச்சனை பேசப்படவில்லையென்று கூறுகின்றவர்கள் 10 ஆண்டுக்காலமாக என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. வழக்கைத் திரும்பப் பெறும்பொழுதே இதே பிரச்சினைக்காக மீண்டும் வழக்கைத் தொடரலாம் என்கிற அந்த நிபந்தனையோடுதான் வழக்குத் திரும்பப் பெறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 10 ஆண்டுக் காலத்தில் எந்த முயற்சியும் செய்யப்படவில்லையா அல்லது செய்து கடந்த காலத்திலே நடைபெற்ற அதே பேச்சு வார்த்தைகள் தொடர்ச்சிதான் விளைவாக இருந்ததா என்பதையெல்லாம் நீங்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

நான் இதை ஒரு அரசியல் பிரச்சினையாக்க அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, என்றைக்கும் விரும்பவில்லை. ஆனால் இன்றைக்குக் கூட பத்திரிகையிலே பார்த்தேன், கர்நாடக சட்டசபையில் நாம் கேட்ட தண்ணீரை அளிக்க இயலாது என்று திட்டவட்டமாகப் பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 30 டி.எம்.சி. கேட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 30 டி.எம்.சி. கேட்டு, அவர்கள் தரத் தயங்கிய பிறகு, அந்த 30 டி.எம்.சி. வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி முதல் அமைச்சர் திரு. வீரேந்திர பட்டிலோடு இரண்டுமுறை தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டு பேசினேன். அவர் தருகிறேன் என்று சொன்னார். பிறகு, பொதுப் பணி அமைச்சரை அனுப்பி வைத்தேன். பொதுப் பணி அமைச்சர், அந்த மாநிலத்திலே முதல் அமைச்சர் இருப்பார், அவர் மாலையிலே பெங்களூர் வருவார் என்ற அந்த நம்பிக்கையோடு அங்கே சென்றார். ஆனால், அந்த மாநில முதல் அமைச்சர் பெங்களூருக்குத் திரும்பாமல் டெல்லிக்குப் போய் விட்டார். டெல்லியிலும் விடவில்லை; அங்கே இருக்கிற மத்திய அமைச்சர் திரு. மாறணிதம் சொல்லி, திரு. வீரேந்திர பட்டிலோடு தொடர்பு கொள்ளச் சொன்னேன். அவரும் தொடர்பு கொண்டு பேசினார். அங்கிருந்து திரு. வீரேந்திர பட்டில் சொன்னார், உங்கள் பொதுப் பணி அமைச்சரை மீண்டும் பெங்களூருக்கு அனுப்பி வைங்கள் பேசுகிறேன் என்று. பொதுப் பணி அமைச்சர் பெங்களூர் சென்று அங்குள்ள நீர்ப்பாசன அமைச்சரோடு பேசினார், அதிகாரிகளோடு பேசினார்; அன்று மாலையிலே முதல்

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அமைச்சர் திரு. வீரேந்திர பட்டிலோடு பேசினார். எங்களால் இயன்றதைச் செய்கிறோம், உங்கள் முதல் அமைச்சரிடம் சொல்லுங்கள், நம்பிக்கையோடு இருக்குமாறு என்று சொல்லி அனுப்பினார்கள். அதற்குப் பிறகு, இங்குள்ள கஷ்டத்தை அவர்களுக்குப் புரிய வைத்து, 15 டி.எம்.சி. யாவது வழங்குங்கள் என்று நாம் கேட்டு கடிதம் எழுதினோம். 15 டி.எம்.சி. வழங்கு வதைப் பற்றி யோசிக்கிறோம் என்று அங்கிருந்த பொதுப் பணி அமைச்சர்-கர்நாடகத்துப் பொதுப் பணித் துறை அமைச்சர் பேசியதாகச் செய்தி வந்தது. நேற்றைய தினம் சட்டசபையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள், 30 டி.எம்.சி. தர இயலாது என்று. பேசித் தீர்க்கலாம் என்று சொல்கிறார்களே, நாம் இன்றைக்கு வறண்டு போயிருக்கிற அல்லது இன்னும் சில நாளில் வறண்டு விடக்கூடிய அல்லது வாடி உலர்ந்து விடக்கூடிய பயிர்களைக் காட்டி, தஞ்சை, திருச்சி போன்ற காவிரி நதித் தீரத்திலே வாழ்கின்ற தமிழக விவசாயிகளுடைய வயிற்றிலே அடிக்காதீர்கள் என்று இறைஞ்சிக் கேட்கின்ற இந்த நேரத்திலே கூட ஒரு நல்லெண்ண சமிக்கையாக 10 டி.எம்.சி.யோ, 15 டி.எம்.சி.யோ வழங்குவதற்குத் தயாராக இல்லாதவர்களிடத்தில் பேசி என்ன பயன் விளையும் என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

(11-55 மணி)

கடந்த காலத்திலே ஜனதா தள ஆட்சியிடைபய தலைவர், முதலமைச்சர் திரு. பொம்மை அவர்கள் இங்கே வந்தபோது, ஒரு பொதுக் கூட்டத்திலேதான் இந்த அமைச்சரவைக்கு நடைபெற்ற வாழ்த்துக் கூட்டத்தில், காவேரியிலிருந்து 5 டி. எம்.சி., தண்ணீரை அவசரமாகத் தரவேண்டுமென்று கேட்டபோது அவர் அந்தக் கூட்டத்திலேயே அறிவித்தார். அடுத்த ஒன்றிரண்டு வாரங்களில் அந்த 5 டி. எம். சி. தண்ணீரை ஜனதா தளக் கட்சியினுடைய முதலமைச்சர் நண்பர் திரு. பொம்மை அவர்கள் உடனடியாக தமிழ்நாட்டிற்கு வழங்கினார்கள்.

வேடிக்கை என்னவென்றால். அதற்கு முன்பு கவர்னர் ஆட்சியிலும் 5 டி. எம். சி. தண்ணீர் தரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே நண்பர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்தபோது அங்கிருந்து தண்ணீர் தரும்போதெல்லாம் அதற்கு மாற்றாக இங்கிருந்து மின்சாரம் தரப்பட்டிருக்கிறது. அப்படித் தரப்பட்ட மின்சாரத்திற்கு பரிமாற்றமாக ஆகிவிடக் கூடாது என்பதற்காக அதற்கு ஓரளவு கட்டணமும் கேட்கப் பட்டிருக்கிறது. இது எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது நடைபெற்றது. இந்தக் கணக்கை எல்லாம் இப்போது திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்கள் நமக்கு எழுதி, அந்தப் பழைய பாக்கி எல்லாம் இருக்கிறது, அதை எல்லாம் கொடுங்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

அதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால், இப்படி ஒரு பரிவர்த்தனை இல்லாமலே திரு. பொம்மை அவர்கள் 5 டி. எம். சி. தண்ணீர் கொடுத்தாரே, அதற்கும், அவர்கள் கேட்காத பரிவர்த்த

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

தனையை அதிலே நுழைத்து, அதற்கும் நீங்கள் மின்சாரம் தரவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிபந்தனையைப் போட்டு திரு. பொம்மை அவர்கள் தண்ணீர் தரவில்லை. ஆனாலும் இவர்கள் நிபந்தனையை வலுவிலே புகுத்தி, அதையும் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். நாம் கேட்ட தண்ணீரைப்பற்றி எந்தவிதமான பதிலும் கிடையாது. திரு. வீரேந்திர பட்டிலைப் பொறுத்தவரை நானும் அவரை மிக நன்றாக உணர்ந்தவன்; அவருக்கும் என்னை மிக நன்றாகத் தெரியும். இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஆனால் என்ன காரணத்தாலோ, எப்படி தமிழ்நாட்டிற்கு அரிசி வழங்கக்கூடாது என்று மத்திய அரசு அன்றைக்கு முடிவு எடுத்ததோ, அன்றைக்குத் தமிழக மக்களுடைய வயிற்றிலே அடித்ததோ, அதைப்போல தி.மு.க. ஆட்சி இருக்கிற காரணத்தால் தஞ்சை, திருச்சி, தென்னாற்காடு மாவட்டங்களிலே இருக்கிற விவசாயிகளுடைய வயிற்றிலும் அடிக்கலாம் என்று அவர்களுக்கு யாராவது அரிசி வழங்காதவர்கள் இப்போது இந்த அறிவுரையை வழங்கி இருப்பார்களோ என்று நான் எண்ணிட வேண்டிய கட்டாயத்திலே இருக்கிறேன்.

ஒரு மனிதாபிமானம் கூட இல்லாமல், மனித நேய உணர்வு கூட இல்லாமல் தஞ்சையிலே வாடுகின்ற, திருச்சியிலே வாடுகின்ற தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலே வாடுகின்ற விவசாயிகளுக்கு நாம் பலமுறை கேட்டுக்கூட இன்னும் கூடச் சொல்கிறேன். மூன்று நாட்களாக நான் தொலைபேசியிலே அவர்களோடு தொடர்பு கொள்ள முயலுகிறேன். ஆனால் தவிர்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள், அவர்களால் பேச இயலவில்லை. இவ்வளவு நெருங்கிய நண்பர் பேச முடியவில்லை என்றால் எவ்வளவு பெரிய அரசியல் தாக்கம் இதிலே விளையாடுகிறது என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

சில பேர் கேட்கிறார்கள், முதலமைச்சர் ஏன் அங்கே போகக் கூடாது என்று. அங்கே போனால் சட்டசபையை விட்டு விட்டு எங்கே போனார் என்று கேட்பார்கள். எதையும் பேசக் கூடிய அரசியல்வாதிகள் இதையும் பேசுவார்கள். எனவேதான் நான் இந்த அரசின் சார்பாக, இந்த அவையின் சார்பாக தஞ்சை மாவட்டத்திலும், திருச்சி மாவட்டத்திலும், தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலும் காவேரி தீரத்திலும் வாடிக்கொண்டிருக்கிற காய்ந்து கொண்டிருக்கிற அந்த நிலங்களை, பயிர்களைக் காப்பாற்ற மீண்டும் ஒருமுறை என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர், கர்நாடகத்தினுடைய முதலமைச்சர் திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்களே, உங்களால் இயன்றதைச் செய்யுங்கள்; 10 டி. எம், சி.யோ, 15 டி. எம். சி.யோ தண்ணீரை உடனடியாகத் திறந்து விட ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்று மிகுந்த பணிவன்போடு இந்த அவையின் சார்பாக வீரேந்திர பட்டில் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நகராட்சிகளுடைய நிலைமையைப் பற்றி நண்பர் திரு. சொக்கர் அவர்கள் இங்கே விரிவாகப் பேசினார்கள். அவருக்கு விரிவாக நான் பதில் சொல்ல விரும்பினேன். ஆனால் அவர் இங்கே இல்லை. அவர் இங்கே இல்லாவிட்டாலும் கூட, நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்ய வேண்டும். சில பேர் தங்களுடைய கடமையைச் செய்ய மறந்தாலும் கூடக்கடமைகளை கடமைகள் என்று உணர மறுத்தாலும் கூட, நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(12-00 மணி)

நகராட்சிகளுடைய நிதியாதாரங்கள் கவலைப்படத் தக்க அளவில் இருப்பதை இந்த அரசு உணராமல் இல்லை. அவற்றை எல்லாம் உணர்ந்திருக்கிற காரணத்தால், நகராட்சித் தலைவர்களை எல்லாம் அழைத்து வைத்துப் பேசியும், அதிகாரிகள் மட்டத்திலே கலந்து பேசியும், நிதியாதாரங்களை நகராட்சிகள் மேலும் பெருக்கிக் கொள்ள என்னென்ன வழி வகைகளைச் செய்யலாம் என்பதைக் குறித்து வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே ஒரு நல்ல அறிவிப்பை இந்த அரசு வெளியிட இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக உங்களுக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டுமானால், நம்முடைய சென்னை மாநகராட்சியை எடுத்துக்கொண்டால்—பம்பாய் மாநகராட்சி மன்றத்தின் பட்ஜெட், ஆண்டுக்கு 1,000 கோடி ரூபாய். ஆனால் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்தின் பட்ஜெட் வெறும் 68 கோடி ரூபாய். ஆயிரம் கோடி ரூபாய் அளவுக்கு பட்ஜெட்டைக் கொண்ட பம்பாய் மாநகராட்சி மன்றம், 68 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இயங்கவேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிற நம்முடைய சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்தின் நிலைமை இவற்றை எண்ணிப் பார்த்தால், ஏதாவது ஒரு முயற்சி எடுத்து இந்த வருமானத்தை—இந்த பட்ஜெட்டினுடைய தொகையை விரிவாக்க வேண்டும்—பெருக்க வேண்டும் என்ற அந்த நிலையை இந்த அரசு ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

முன்பிருந்த அ.தி.மு.க. அரசு 1-6-1986-ல் நகராட்சி ஆசிரியர்கள், நகராட்சிகளிலே பணியாற்றும் இதர அலுவலாளர்கள் ஆகியவர்களையெல்லாம் அரசு அலுவலாளர்களாக ஆக்கி ஆணையிட்டது. ஆனால் அந்த ஆணை நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. 1986-ல் போடப்பட்ட அந்த ஆணை நடைமுறைக்கே வரவில்லை. ஆணையினுடைய விவரம் என்ன வென்றால் நகராட்சி ஆசிரியர்கள்—அதாவது நகராட்சிப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் அல்லாத இதர அலுவலர்களை, ஊழியர்களை அரசு அலுவலாளர்களாக்க அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. ஆனால் அந்த ஆணை நடைமுறைக்கே வரவில்லை. இப்போது இந்த அரசு அதைச் செயல்படுத்த முடிவு செய்துள்ளது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 சனவரி 24]

தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) அதாவது, நகராட்சி ஆசிரியர்கள், நகராட்சிப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் அலுவலர்கள் ஆகியோருடைய முழுச் செலவையும் 1-4-1990 முதல் அரசாங்கமே நேரடியாக மேற்கொள்ளும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதனால், நகராட்சிகளுக்கு ரூ. 10 கோடிக்கு மேல் மீதமாகும் என்பதையும் நான் இங்கே குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

முக்கியமாக ஒன்றைச் சொன்னார்கள். பலரும் பேசினார்கள். கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் ஒரு இன்சூரன்ஸ் திட்டம் இருந்தது. 10 ரூபாய் தொழிலாளர்களிடத்திலே—ஏழைகளிடத்திலே வாங்கப் பட்டது. அந்த ரூபாய் அவர்களுக்குத் திருப்பித் தரப்படாமலேயே அந்தத் திட்டம் நிறுத்தப்பட்டது. சில பேருக்கு ரூ. 6½ தான் திருப்பியனுப்பப்படுகிறது—இது நியாயமா என்றெல்லாம் திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்—ல் தொடங்கி மற்றும் இங்கே உள்ள திரு. பொன். விஜயராகவன் போன்றவர்களும், மற்றவர்களும் கேட்டார்கள்.

இந்தத் திட்டம் 1984 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட திட்டமாகும். இந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது, இதிலே 16 லட்சம் பேர் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்தார்கள் என்பதை விட, சேர்க்கப்பட்டார்கள் என்பதுதான் சரியான தகவல். 3 அல்லது 4 லட்சம் பேர்தான் அவர்களாகவே முன்வந்து சேர்ந்தார்கள். இதிலே அதிகப்படியான பேர்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று அன்றைக்குக் கிராமங்களிலேயிருந்த அதிகாரிகள்—வி. ஏ. ஒ. போன்றவர்களெல்லாம் உத்திரவிடப்பட்டு—நீங்கள் இவ்வளவு பேரைச் சேர்த்தாக வேண்டுமென்று உத்திரவிடப்பட்டு, அவர்களும் அதன் காரணமாகப் பலபேரைச் சேர்க்க முயன்று, அதிலே தோல்வியடைந்து அவர்களே சில பெயர்களை எழுதி, அவர்களுக்கான ரூ. 10-ஐயும் அவர்களே கட்டினார்கள். அதன்படி 16 லட்சம் பேர் சேர்ந்தார்கள். சேர்க்கும்போதே என்ன நிபந்தனை என்றால், இந்த 10 ரூபாயில் 3½ ரூபாய் லைப் இன்சூரன்ஸுக்குச் சென்றுவிடும். மீதமுள்ள 6½ ரூபாய்தான் உங்களுடைய கணக்கில் வைப்பு நிதியாக வைக்கப்படும் என்று 6½ ரூபாய் அளவுக்கு மட்டுமே அவர்களுடைய வைப்பு நிதிக் கணக்கில் வைக்கப்பட்டது. அப்படி வைக்கப்பட்ட நிலையில் ஆறு ஆண்டுக்கு வசூலாகிற ரூ. 120-ல் 45 ரூபாய் ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகத்திற்கு வழங்கப் பட்டது. மீதமுள்ள 75 ரூபாய்தான் அவர்களின் வைப்பு நிதியில் வைக்கப்பட்டு, வட்டியோடு அவர்கள் ஓய்வு பெறும்போது அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இதிலே 4 லட்சம் பேரைத் தவிர 12 லட்சம் பேர் 2, 3 மாதங்களுக்குப் பிறகு பணத்தை ஒழுங்காகக் கட்டவில்லை. 4 லட்சம் பேரிலும் பெரும்பாலோர் கட்டவில்லை. சில பேர் மட்டும் கட்டினார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து அவர்களுக்கு இந்தப் பணத்தை ஓரளவுக்கு உரிய முறையில் திருப்பித் தருவதற்காக இப்போது அரசு பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1990 சனவரி 24] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

(12-05 மணி)

இங்கே நம்முடைய அ.தி.மு.க. நண்பர் திரு. அர்ஜுன் பேசும்போது ஒரு தகவலைச் சொன்னார். எல்லோரும் அதிர்ச்சியடையக் கூடிய ஒரு தகவலை இங்கே சொன்னார். கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கில் ஐ.பி.எஸ்., ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகளெல்லாம் இன்றைக்கு இந்த அரசிலே வைக்கப்பட்டு, பழி வாங்கப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார். அதற்கான என்ன ஆதாரம் என்று கேட்டபொழுது, ஆதாரங்கள் எதையும் அவர் தரவில்லை, எப்படி அமைச்சர் திரு. வீரபாண்டி ஆறுமுகத்தின்மீது ஒரு அபாண்டமான குற்றச்சாட்டைச் சொல்லி அதை அவர் மறுத்த பிறகு எந்த ஆதாரமும் இல்லாமல் கைபிசைந்து நின்றாரோ அதைப்போலவே, இந்த கம்பல்சரி வெயிட்டிங் பற்றி ஒரு தகவலைச் சொன்னார். தவறான தகவலைச் சொன்னார். இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் யாரையும் பழி வாங்குகின்ற அரசு அல்ல; கழக அரசிலேகூட ஒருசில நேரங்களில் சிலபேர் கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கிலே இந்த ஆட்சியிலேகூட இருக்க நேரிட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர்களெல்லாம் ஐந்து நாள், பத்து நாள் என்ற அளவிலேதான் கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கிலே இருந்தார்கள். பழி வாங்கப்படுவதற்காக அல்ல. ஆனால், அ.தி.மு.க. ஆட்சியில் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் அந்தப் பட்டியலிலே நான் எடுத்திருக்கிற கணக்கு, முப்பது நாட்களுக்கு மேல் கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கில் வைக்கப்பட்டவர்கள் எவ்வளவு பேர் என்ற கணக்கைத் தீர்த்து. 28 நாள், 27 நாளெல்லாம் கணக்கிலே வரவில்லை. அது ஐம்பது பேர் இருக்கும். முப்பது நாளைக்கு மேல் கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கிலே வைக்கப்பட்ட ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் :—

1986—ஆம் ஆண்டு எம்.ஏ.கே. தயாப், ஐ.ஏ.எஸ். 87 நாட்கள் வெயிட்டிங் லிஸ்ட்;

ஏ.எஸ். பத்மனாபன், 1983—ஆம் ஆண்டு 30 நாட்கள்;
எஸ்.ஏ. சுப்பிரமணி, 1986—ஆம் ஆண்டு 30 நாட்கள்;
வி. செல்வராஜ், 1987—ஆம் ஆண்டு 33 நாட்கள்;
அசோக் ஜோஷி, 1987—ஆம் ஆண்டு 50 நாட்கள்;
எஸ். அர்விந்த், ஐ.ஏ.எஸ். 1986—ஆம் ஆண்டு 42 நாட்கள்;
எ. நாகராஜன், 1983—ஆம் ஆண்டு 53 நாட்கள்;
அவரே 1986—ஆம் ஆண்டு 30 நாட்கள்;
எம். ராமு, 1982—ஆம் ஆண்டு 88 நாட்கள்;
1985—ஆம் ஆண்டு 72 நாட்கள்;
கே.ஏ. மேத்யூ, 1987—ஆம் ஆண்டு 53 நாட்கள்;
எஸ். சீனிவாசன், 1982—ஆம் ஆண்டு 35 நாட்கள்;
சித்ரா ஜெயபாலன், 1983—ஆம் ஆண்டு 45 நாட்கள்;
கிருஷ்ணசாமி ராஜுவன், 1984—ஆம் ஆண்டு 39 நாட்கள்;
எம். மாணிக்கவேலு, 1985—ஆம் ஆண்டு 63 நாட்கள்;
எம். கனகசபாபதி, 1986—ஆம் ஆண்டு 78 நாட்கள்;
டி.ஆர். சீனிவாசன் 1982—ஆம் ஆண்டு 36 நாட்கள்;
ரங்கமணி, 1982—ஆம் ஆண்டு 120 நாட்கள்;
ஆர். நாகராஜன், 1981—ஆம் ஆண்டு 41 நாட்கள்;

இவர்களுையன்னியிலே 53 ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் முப்பது நாட்களுக்கும் குறைவாகக் கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கிலே அன்றைக்கு வைக்கப்பட்டார்கள்.

ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் இதிலே நான் அதிகம் பேர்களைப் படிக்க வேண்டுமென்ற சிரமத்தின் காரணமாக ஐம்பது நாட்களுக்கு மேல் கம்பல்சரி வெயிட்டிங்கிலே அன்றைக்கு இருந்தவர்களின் பெயர்களை மாத்திரம் குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

கே.ஜி. தினமணி, ஐ.பி.எஸ்., 1981—ஆம் ஆண்டு, 64 நாட்கள் ;

ஆர். ராஜகோபாலன், 1981—ஆம் ஆண்டு 57 நாட்கள் ;

நாஞ்சில் குமரன், 1982—ஆம் ஆண்டு 58 நாட்கள் ;

வி.கே. ராஜகோபாலன், 1982—ஆம் ஆண்டு 62 நாட்கள் ;

ஆர்.கே. ராகவன், 1982—ஆம் ஆண்டு 87 நாட்கள் ;

ஜோசப், 1982—ஆம் ஆண்டு 73 நாட்கள் ;

திலகவதி, 1983—ஆம் ஆண்டு 56 நாட்கள் ;

எஸ். கணபதி, 1985—ஆம் ஆண்டு 63 நாட்கள் ;

ஆர்.எஸ். சவாணி, 1985—ஆம் ஆண்டு 50 நாட்கள் ;

ஆர்.வி. சுப்பிரமணியம், 1985—ஆம் ஆண்டு 107 நாட்கள் ;

வி.கே. ராஜகோபால், 1985—ஆம் ஆண்டு 107 நாட்கள் ;

கே. கந்தசாமி, 1985—ஆம் ஆண்டு 62 நாட்கள் ;

கே. கந்தசாமி, 1986-87—இல் 72 நாட்கள் ;

வி.கே. ராஜகோபால், 1987—ஆம் ஆண்டு, 69 நாட்கள் ;

திலகவதி, 1988—ஆம் ஆண்டு 75 நாட்கள் ;

கே.ஜி. கோபாலகிருஷ்ணா, 1988—ஆம் ஆண்டு 95 நாட்கள் ;

கணேசன், 1988—ஆம் ஆண்டு 60 நாட்கள்.

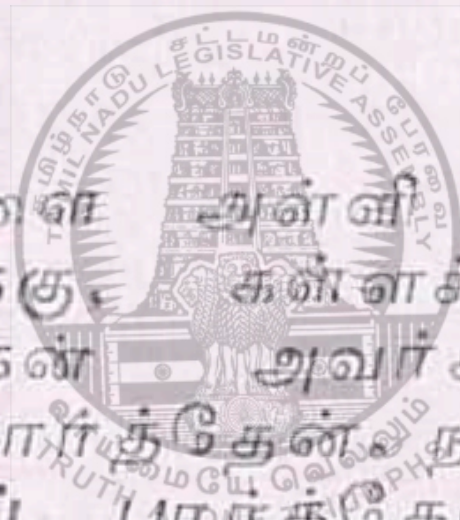
ஆனால் அர்ஜுனன் பேசும்பொழுது இல்லாததைச் சொல்லி, இப்பொழுது சிலபேர் வெயிட்டிங் லிஸ்டிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் ; அவர்களுக்குத் தரப்பட்ட சம்பளத்தையெல்லாம் ஹோம் செக்கர்ட்டரி சம்பளத்திலேயிருந்தும், டி.ஜி.பி. சம்பளத்திலிருந்தும் பிடித்துக் கொள்வீர்களா என்று கேட்டார். இப்பொழுது யாரும் வெயிட்டிங் லிஸ்டிலே வைக்கப்படவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது படித்துக் காட்டினேனே இவர்களுடைய சம்பளத்தையெல்லாம் யாரிடம் பிடித்துக்கொள்வது என்பதை அ.தி.மு.க. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இங்கே இருந்தால் சொல்லியிருப்பார். இவற்றையெல்லாம் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகவோ என்னவோ, அவர்களெல்லாம் இன்றைக்குப் போய் விட்டார்கள், பரவாயில்லை.

இன்னொன்று. திரு. அர்ஜுனன் சொன்னார், அவர்களுடைய தலைவர் அல்லது தலைவியார் ஹைதராபாத் சென்றதாகவும், அவரைப் பின்பற்றி சி.ஐ.டி.க்கள் சென்றதாகவும் சொல்லி அதை மெய்ப்பிக்கின்ற வகையில் அந்த சி.ஐ.டி.க்கள் சென்ற கார

1990 சனவரி 24] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நம்பரையெல்லாம் இங்கே சொன்னார். பதிவேட்டிலே கூட அது பதிவாகியிருக்கின்றது. நம்பரையெல்லாம் எடுத்துப் பார்த்து நான் உடனடியாக இது யாருடைய கார் நம்பர்கள் என்று விசாரிக்கச் சொன்னேன். அவர்கள் பேசும்பொழுது எங்களுடைய பொதுச் செயலாளர் அவர்கள் சொந்த வேலையாக ஹைதராபாத் சென்றபொழுது சி.ஐ.டி. அதிகாரிகள், டி.டி.ஓ. 3448; டி.டி.எல். 149 என்ற எண்ணுடைய இரண்டு கார்களிலே பின் தொடர்ந்தார்கள் என்று கூறினார். டி.டி.எல் 149 என்ற எண்ணுள்ள வாகனம் ஒரு ஸ்கூட்டர். கார் அல்ல, இது சேலம் பெருமாள் கோவில் தெரு, டோர் நம்பர் 12-ஏ, அங்கே வசிக்கிற வரதப்பிள்ளை மகன் திரு. சி.வி. சுப்பிரமணியன் என்பவருக்கு உரியது. இன்னொன்று டி.டி.ஓ. 3448 என்ற எண்ணுடைய வாகனம் கார் அல்ல, அது ஒரு டிராக்டர் அது தஞ்சை மாவட்டம், மன்னார்குடி பாளையங்கோட்டை கிராமம் பன்னீர்செல்வம் மனைவி திருமதி ப.லலிதா என்பவருக்கு உரிமை உடையது (மேசையைத்தட்டும் ஒலி

12-10 மணி

இப்படிப்பட்ட ஆதாரங்களை அன்னிவீசி அவர் நேற்றைக்கு பேசியிருக்கிறார். மதுவிலக்கு கள்ளச்சாராயம் இவை பற்றி நம்முடைய திரு. பூவராகன் அவர்கள் வெகு விரிவாகப் பேசியதை நான் படித்துப் பார்த்தேன். நான் அப்போது அவையில் இல்லை. பிறகு படித்துப் பார்த்தேன். யாருடைய பேச்சுக் களும் அலட்சியம் செய்யப்படக் கூடாது என்பதற்காக எல்லோருடைய பேச்சுக்களையும் படித்து பார்த்தேன். கள்ளச்சாராயம் பெருகி ஓடியதை அவர்கள் எடுத்துக்காட்டினார்கள். இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில் கள்ளச்சாராயத்தை ஒழிப்பதற்காக கடும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகிறது. ஆனால் முழுமையாக ஒழிந்து விட்டது என மார்தட்டிக் கொள்ள தயாராக இல்லை. அது முழுவதும் ஒழிக்கப்படுவதற்கு எல்லாக் கட்சியினரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். குறிப்பாக காவல் துறையினுடைய ஒத்துழைப்பு மிக மிக அதிகமாகத் தேவை. ஏனென்றால், இதிலே அவர்களுக்கே சில இடங்களில் உடன்பாடு இருக்கிறது. அவர்களுக்கே சிலருக்கு, நமக்கெல்லாம் தேர்தல் அலையன்ஸ் இருப்பதைப்போல், அவர்களுக்கு இதிலே அலையன்ஸ் இருக்கிறது என்பதெல்லாம் வெறும் கற்பனைகள் அல்ல, உண்மைகளாக இருக்கிற காரணத்தால் இனிமேல் இந்த கள்ளச்சாராயத் தொழிலில் ஈடுபடுகிறவர்களைத் தண்டிப்பதை வட்ட அதற்குத் துணை போகிறவர்கள் காவலர்களாக இருந்தாலும் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுபவர்களாக இருந்தாலும், கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுபவர்களுக்கு மாத்திரம் குண்டர் சட்டம் அல்ல அதற்குத் துணைப் போகிற காவல் துறை அதிகாரிகளையும் குண்டர் சட்டம் தாக்கும் என்ற அளவிலே அரசு நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் என்று நான் மிக உறுதியோடு இந்த மன்றத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டு கவர்னர் உரையில் பத்தி 14—அதிலே ஒன்றைச் சொன்னோம். நீதிமன்றங்களில் மதுவிலக்கு சம்பந்தமாகத் தேங்கிக் கிடக்கும் ஆறு இலட்சத்திற்கும் அதிகமான வழக்குகளில் விரைவில் தீர்வு காண மது விலக்குச் சட்டத்தில் சில திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அதன்படி பிப்ரவரி மாதம் ஒரு சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வந்தோம். அதன்படி மதுவிலக்கு சட்டத்தில் 24-டி என்ற பிரிவு திருத்தப்பட்டது. அந்தச் சூழ்நிலையில் 1988-ல் நீதிமன்றம் மூலமாக இந்த சாராய வழக்குகளில், மதுவிலக்கு வழக்குகளில் ஆண்டு முழுவதும் வசூலான தொகை 37 இலட்சத்து 15 ஆயிரத்து 460 ரூபாய். ஆனால் 1989-ல் நவம்பர் மாதம் வரையில் நாம் எடுத்த முயற்சிகளின் காரணமாக, நீதிமன்றத்திலே வழக்குகளை விரைவுபடுத்தி நடத்தியதன் காரணமாக, அபராதமாக வசூலான தொகை 7 கோடியே 2 இலட்சத்து 29 ஆயிரத்து 120 ரூபாய். இதில் 35 லட்சத்திற்கும் 7 கோடிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நான் உணர்த்தத் தேவை இல்லை. எனவே, நீதிமன்றங்கள் மூலமாக பெரும்பாலான வழக்குகள் விரைவில் பைசல் செய்யப்பட்டன என்பதற்கு இது எடுத்துக்காட்டு. அதல்லாமல், 1988 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் 5 லட்சத்து 17 ஆயிரத்து 392 வழக்குகள் நிலுவையில் இருந்தன. இவற்றிலே சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வந்ததோடு அதன் மூலம் கம்பவுண்டிங் முறையிலே அதாவது முன்முடிவு எடுக்கப்பட்டு, கம்பவுண்ட் செய்து தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகள், அதிலே 2 லட்சத்து 93 ஆயிரத்து 42. 1989 நவம்பர் வரையில் போடப்பட்ட வழக்குகள் 4 லட்சத்து 68 ஆயிரத்து 854. இவைகளும் 1988 ஆம் ஆண்டிலே நிலுவையில் இருந்த 2 இலட்சத்து 24 ஆயிரத்து 350 வழக்குகளும், இதில் பெரும்பாலான வழக்குகள் பைசல் செய்யப்பட்டு அதன் மூலம் 6 கோடியே 98 லட்சத்து 66 ஆயிரத்து 45 ரூபாய் நவம்பர் மாதம் வரையில் வருவாயாகக் கிடைத்திருக்கிறது. எனவே, கள்ளச் சாராய வழக்குகள் தொடரப்படுகின்றன. அதன் மூலம் 13 கோடி ரூபாய் அபராதமாகவும் வசூலிக்கப்பட்டிருக்கிறது, 13 கோடி ரூபாய் வசூலிக்கப்பட்டதிலிருந்து கள்ளச் சாராய வழக்குகள் அதிகமாகி இருக்கின்றன; எனவே, கள்ளச்சாராயமும் அதிகமாகி யிருக்கிறது அல்லவா என்ற வாதத்தையும் உறுப்பினர்கள் எடுத்து வைக்கக்கூடும். ஆனாலும் அது நம்மையும் மீறி பெருகு கிற நேரத்தில் அந்தக் குற்றவாளிகள் பிடிபட்டு அந்தக் குற்ற வாளிகளைக் கொண்டு போய் சிறையில் வைத்து அவர்களுக்குச் சாப்பாடு போடுகிற செலவையும் அரசு செய்து கொண்டிருக்காமல், இந்த கம்பவுண்டிங் முறை மூலமாக வெகு விரைவில் அந்த அபராதத் தொகை அரசுக்குக் கிட்டுகிற காரியத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிறது. கடந்த பட்ஜெட்டிலே சாராய சாம்ராஜ்யத்தைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துச் சொன்னேன். இந்த ஊழல்களை ஒழிப்பதன் மூலம் 100 கோடி ரூபாய் நமக்கு கிடைக்கும் என்று எடுத்துச் சொன்னேன். அவரே இங்கே குறிப்பிட்டார். நம்முடைய திரு. லத்தீப் போன்றவர்கள் எல்லாம் சொன்னார்கள். நீதி ஆதாரக் கட்டுப்பாடு தேவை, டிசிப்ளின் தேவை என்பதைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

1990 சனவரி 24]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

12-15 மணி

நாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளின் காரணமாக மது விலக்கு அமுல்படுத்தப்பட்டபோது, அந்த நடைமுறையிலே உள்ள முறைகேடுகளை எல்லாம் அகற்றியதால், ஏற்கெனவே 120 கோடி ரூபாய் கிடைத்தது, மேலும் 120 கோடி ரூபாய் நமக்கு கிடைக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களிலே உள்ள விலைக்கு ஏற்ப விலையும் உயர்த்தப்பட்ட காரணத்தால் 80 கோடி ரூபாய் ஆக 200 கோடி ரூபாயை அதிக வருவாயாக, உபரி வருவாயாக பெறக்கூடிய ஒரு நிலைமையை இந்த அரசு ஏற்படுத்தி இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

நம்முடைய திரு. ரமணி அவர்கள் மத்திய அரசோடு வாதாடி நாம் பல நன்மைகளை இந்த மாநிலத்திற்குப் பெற வேண்டிய ஏற்ற சூழ்நிலை இன்றைக்கு அமைந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இதே கருத்தை முன்வரிசையிலே உள்ள எல்லாத் தலைவர்களும் பேசி இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இருக்கிற தலைவர்களைச் சொல்கிறேன். அவர்கள் எல்லாம் பேசியிருக்கிறார்கள். ராஜீவ் காந்தியினுடைய அரசு சில நேரங்களில் செயல்படாத அரசாக இருந்தது மாத்திரமல்ல, சில முக்கியமான பிரச்சினைகளில், மந்தமான, மிக மந்தமான அரசாக இருந்தது என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டை நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

ஒன்பது பேர்களைக் கொலை செய்த ஜெயபிரகாஷ் என்ற ஒரு நபரைப் பற்றி தமிழ்நாடு முழுவதும், ஏன் இந்தியாவிலே பல மாநிலங்களில் பரபரப்பாக பேசப்படுகின்ற அளவிற்கு படங்கள் எல்லாம் போடப்பட்டன. அவருக்கு நீதிமன்றத்திலே தூக்குத் தண்டனை முதலிலே விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவர் சார்பில் கருணை மனு அனுப்பப்பட்டது. அன்றைக்கு இருந்த தமிழக அரசு கருணை மனுவை ஏற்கவில்லை. பின்னர் மத்திய அரசுக்கு, குடியரசுத் தலைவருடைய கருணைக்காக அது இங்கிருந்து அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அப்படி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட கருணை மனுவில் குடியரசுத் தலைவருடைய கையெழுத்தை, ஆம் அல்லது இல்லை, கருணை வழங்கப்படுகிறது அல்லது இல்லை என்று குறிப்பெழுதி கையெழுத்துப் போட எவ்வளவு நாள் ஆனது என்பதைப் பார்க்கும் போது, எவ்வளவு மந்த கதியிலே மத்திய அரசு அன்றைக்குச் செயல்பட்டது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். எல்லா சாட்சியங்களும் முடிந்து குடியரசுத் தலைவருடைய கருத்தைக் கேட்க 25-10-1985-லே அனுப்பப்பட்ட அந்தக் கருணை மனு 7-6-1988 வரையில் குடியரசுத் தலைவருடைய மாளிகைக்கே அனுப்பப்படாமல், மத்திய அரசிலே உள்துறை அமைச்சகத்திலே தூங்கிக் கொண்டு, கிட்டத்தட்ட 3 வருடங்கள் கழித்து, அது அனுப்பப்பட்டு, பிறகு குடியரசுத் தலைவர் தூக்குத் தண்டனையை உறுதி செய்து கையெழுத்துப் போட்ட பிறகு இந்த ஜெய பிரகாஷினுடைய தந்தை ஒரு ரிட் மனு தாக்கல் செய்து 3 வருடங்கள் என்னுடைய மகன் சிறையிலே இருந்துவிட்ட காரணத்தால்,

அந்த 3 வருடம், தாம் கொலை செய்யப்படப் போகிறோம், தாம் தூக்கு மாட்டப்படப் போகிறோம், சாகப் போகிறோம் என்ற மனவேதனையை அனுபவித்துவிட்ட காரணத்தால், அந்த மனவேதனை அவரை தூக்கிலே போட்டதற்கு சமம். எனவே அந்தத் தண்டனையை மாற்ற வேண்டும் என மனுச் செய்து, அதை அந்த நீதிமன்றமும் ஏற்றுக்கொண்டது. ஏற்கனவே இப்படி ஒரு வழக்கு இருந்ததை முன்பாதிரியாகக் காட்டி, நீதிமன்றமும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அந்த ஜெயிரகாஷை இன்று மரண தண்டனையிலிருந்து விடுவித்து, ஆயுள் தண்டனை என்ற அளவிற்கு ஆக்கியிருக்கிறது. 3 ஆண்டுக்காலம் குடியரசுத் தலைவருடைய மாளிகைக்கே இவ்வளவு மிக முக்கியமான ஒரு கோப்பு அனுப்பப்பட்டு, கையெழுத்து போடக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்காத ஒரு அரசு அங்கே இருந்து இருக்கிறது. இது ஒரு தனிப்பட்ட விவகாரம். ஆனால் அந்த வழக்கில் நாம் இதைப் போன்ற ஒரு நிலைமை தொடர்ந்து நீடிக்குமானால் காலதாமதம் செய்வதன் மூலமே, ஒரு கடுமையான குற்றவாளியை மன்னித்துவிடலாம் என்ற ஒரு சூழல் ஏற்படக்கூடாது என்று இந்த அரசு மீண்டும் அந்தப் பிரச்சினையில் அப்பீல் செய்வதாக முடிவு எடுத்து இருக்கிறது. அதமட்டுமல்ல, நான் ஒரு தனிப்பட்டவருடைய விவகாரத்திலே மத்திய அரசு எவ்வளவு காலதாமதம் செய்தது என்பதற்காக இதைச் சொன்னேன்.

நாம் இதே மாமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய பெண்களுக்குச் சொத்தில் சம பங்கு உண்டு, சம உரிமை உண்டு என்று நிறைவேற்றிய நம்முடைய அந்தச் சட்டம் கூட கடந்த கால ஆட்சியிலே பலமுறை நனைவூட்டப்பட்டு எப்படி மேலவை வேண்டுமென்பது நனைவூட்டப்பட்டு, அது அங்கே உள்ளவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டதோ, அதைவிட அதிகமாக நனைவூட்டப்பட்ட ஒன்று பெண்களுடைய சொத்துரிமைச் சட்டம், அதைப் பற்றி எந்தவிதமான அக்கறையும் கொள்ளாமல் இருந்து, நல்ல வேளையாக தேசிய முன்னணி அரசு வந்தபிறகு, நான் இரண்டு நாளைக்கு முன்பு இங்கே அறிவித்ததைப் போல் நம்முடைய குடியரசுத் தலைவர் அனுமதியைப் பெற்று, அந்தச் சட்டம் இன்றைக்கு நடைமுறைக்கு வரக்கூடிய ஒரு சூழலைப் பெற்றிருக்கிறது.

12-20 மணி

இது எல்லாம் வேண்டுமென்றே, ஒரு மாற்றுக் கட்சியினுடைய ஆட்சி நடைபெற்றால் காங்கிரஸ் அல்லாத ஒரு ஆட்சி நடைபெற்றால், அவர்களுடைய திட்டங்களை, சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு மத்தியிலே உள்ளவர்கள் ஒத்துழைப்புத் தராததை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். ஆனால் இன்றைக்கு நிலைமை என்ன?

நேற்றையதினம் இங்கே பேசிய நம்முடைய திருத்துறைப் பூண்டி சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஜி. பழனிச்சாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். நம்முடைய திரு. ரமணி அவர்கள் கூட இன்றைக்கு நனைவூட்டினார், நரிமணத்திலே இன்றைக்கு கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த எண்ணெயைப்

ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி கூறும் தீர்மானம் விவாதம் தொடர்ச்சி
[1990 சனவரி 24] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பற்றி எல்லாம் சொன்னார்கள் இயற்கை வாயுவைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஏற்கெனவே 5.6 மாதத்திற்கு முன்பு அன்றைக்கு இருந்த மத்திய அமைச்சரிடம் நான் கலந்து கொண்ட ஒரு நிகழ்ச்சியில் இந்த எரிவாயு சம்பந்தப்பட்ட அந்தப் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு நிகழ்ச்சியிலே சொன்னேன் பைப்பலைன், மேற்குமண்டலத்திலிருந்து தெற்குப் பகுதிக்கு அந்த எரிவாயு பைப்பலைன் கொண்டுவரப்படவேண்டும், அதற்கு நீங்கள் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். நல்ல யோசனை என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்த யோசனையைப் பற்றி யாரும் அங்கே கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அப்போது நாம் ஆட்சிப் பொறுப்பை இங்கே ஏற்று, பல முறை முயன்றும் நடவாத ஒரு காவியத்தைப் பற்றி அன்றைக்கு அங்கே அந்தத் துறையினுடைய பெறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற மத்திய அமைச்சர் திரு. எம்.எஸ். குருபாதசாமி அவர்களுக்கு நான் எழுதிய கடிதத்திற்கு அவரிடமிருந்து வந்துள்ள பதிலை நான் படிக்கிறேன்.

Dear Sri Karunanidhi,

Please refer to your D.O. Letter, dated 18-12-1989 regarding the construction of a pipeline to the south from the western fields of ONGC. GAIL have also been requested examine the feasibility of construction of a pipeline from the western fields to the southern region from the point of view of utilising this gas for meeting the power deficit in the southern states. After receipt of the result of GAIL'S studies I shall get back to you.

M.S. GURUPADASWAMY

இது எவ்வளவு ஆறுதலான கடிதம். எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு எவ்வளவு அவசரமாக விரைந்து எழுதப்பட்டக் கடிதம் என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த பைப்பலைன் தென் பகுதிக்கு வருகின்ற நிலைமை ஏற்படுமானால், அந்த எரிவாயுவைக் கொண்டு இங்கே கிடைக்கின்ற எரிவாயுவையும் அதிலே இணைத்து 'பவர் ஜெனரேஷன்' உருவாக்கமுடியும். 'பெட்ரோ கெமிக்கல் இண்டஸ்ட்ரீஸ்' அமைக்கமுடியும். உரத் தொழிற்சாலை அமைக்கமுடியும் இவை எல்லாம் தெற்குப் பகுதியிலே மேலும் மேலும் தொழில் வளத்தை உருவாக்கக் கூடியவையாக அமையும். இந்த அளவிலே இன்றைக்கு மாநில அரசுக்குத் துணையாக இருக்கக்கூடிய ஒரு மத்திய அரசு அமைந்திருக்கிறது. தேசிய முன்னணி அரசு அமைந்திருக்கிறது. அந்த அரசினுடைய ஒத்துழைப்போடு நாம் நம்முடைய உரிமைகளை அவர்களிடத்திலே கேட்டு பெற்று, அப்படி தராவிட்டால் போராடி பெற்று, இந்த மாநிலத்தினுடைய நல் உளத்திற்

தொடர்ந்து பாடுபட்டு, இந்த அரசோடு ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்ற முறையில் உறுப்பினர்கள் அனைவரையும், எல்லா கட்சியினுடைய தலைவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டு, ஆளுநர் உரையிலே நன்றி தெரிவித்தும், எதிர்த்தும் கருத்துக்களைச் சொன்ன அனைவருக்கும் மீண்டும் ஒரு முறை நன்றியினை வழங்கி, இந்த அளவில் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: விவாதம் முடிவுற்றது.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் அவர்களின் திருத்தம் அவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றது.

பேராசிரியர் க. பொன்னுசாமி, திருவாளர்கள் மா.சுந்தரதாஸ் மற்றும் குமரி அனந்தன் ஆகியோர் இருக்கையில் இல்லாததால், அவர்களுடைய திருத்தங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பெற்றனவாகக் கருதப் பெற்றன.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மேலவை வேண்டுமென்று இந்த அவையிலே தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு, முந்தைய அரசு அதைத் தாமதித்தது என்பதை எல்லோரும் அறிவோம். இப்போது அது எந்த நிலையில் இருக்கிறது, அடுத்து வருகின்ற பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடரிலாவது அதை எடுத்துக் கொள்ள மத்திய அரசு இணங்கியிருக்கின்றதா என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு) முன்பு இருந்த மத்திய அரசு அதைப் பற்றி பாராளுமன்றம் இருந்துவிட்ட காரணத்தால் இதுவரை நிறைவேற்றவில்லை. இப்போது உள்ள அரசு அடுத்த கூட்டத் தொடரிலாவது அதை நிறைவேற்றித் தருவதற்கு நம்முடைய அரசு வலியுறுத்துமா என கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

12-25 மணி

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : வற்புறுத்தத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன், அவர்களே தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

திரு. பி.எச்.பாண்டியன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும் போது ஜெயபிரகாஷ் வழக்கைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். நண்பர் திரு. கணபதி அவர்கள் கூட பார்த்தார்கள். அதில் ஒரு சட்டப் பிரச்சினை இருக்கிறது. அதில் நம்முடைய தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் தனிக் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காக நான் அதைச் சொல்லுகிறேன். 1978ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில், அகாவது மாநிலங்கள் அவையில் எந்தெந்த வழக்குகளுக்குத் தூக்கு கொடுக்க வேண்டும், எந்தெந்த வழக்குகளுக்கு ஆயுள் தண்டனை விதிக்க வேண்டுமென்று ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அதற்குப் பிறகு பாராளுமன்றம் கலைக்கப் பட்டது, அந்தச் சட்டம் இன்னும் பாராளுமன்றத்திலே (மக்களவை) நிறைவேற்றப்படவில்லை. 1982ஆம் ஆண்டு, இப்படி